

Arrest

nr. 242 558 van 20 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. DESGUIN *loco* advocaat J. WOLSEY en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, dient op 11 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker wordt op 11 april 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en bijgestaan door zijn advocaat.

1.3. Op 28 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijns burger te zijn, een soennitische Arabier en oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Beit Lahia, Gaza (Palestina). U zou daar ook uw hele leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Gaza diende te verlaten. U bent ongehuwd en studeerde Rechten aan de Universiteit van Palestina. Daarnaast hielp u uw vader, die fruit en groenten verhandelde in Gaza, de Westelijke Jordaanoever en Israël.

Eind 2016 werd u lid van de lokale jongerenbeweging van Fatah, vanaf augustus of september 2017 werd u er ook woordvoerder van. U bracht de jongeren op de hoogte van activiteiten en hing pamfletten op aan de universiteit. Verder beheerde u ook de Facebook pagina van uw lokale jongerenafdeling. Omdat u daarbij kritiek uitte op Hamas, werd u door iemand van hen verbaal bedreigd en aangemaand uw activiteiten te staken. U ging er echter mee verder en ontving op 4 april 2018 een eerste dagvaarding. U werd twee tot drie dagen vastgehouden, daarbij slecht behandeld, en na afloop vrijgelaten op voorwaarde dat u niets meer zou publiceren. Daarop keerde u naar huis terug en lichtte enkele dagen later via jullie Facebook pagina uw medestudenten in van wat er u overkomen was en spoorde aan verder te doen. Nadien werd u opnieuw bedreigd en vond er een huiszoeking bij u thuis plaats terwijl u op een bijeenkomst bij een vriend was. De dag erop, op 12 mei 2018, ontving u een tweede dagvaarding. U bood zich opnieuw aan en werd twee weken opgesloten, waarbij u ernstig mishandeld werd. Na twee weken werd u vrijgelaten, met de boodschap dat u vermoord zou worden. U keerde naar huis terug, bleef daar meestal binnen tot aan uw vertrek en staakte uw activiteiten. Omdat u te horen kreeg van vrienden dat u vermoord zou worden, beslisten uw ouders dat het beter was dat u Gaza zou verlaten.

Op 19 juni 2018 trok u richting Egypte van waar u met uw eigen paspoort het vliegtuig zou nemen richting Turkije. U verbleef er ongeveer anderhalve maand en nam van daaruit de boot naar Griekenland. Op 25 augustus 2018 nam u met een valse Portugese identiteitskaart het vliegtuig van Griekenland naar België, waar u op 11 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw originele paspoort neer, een kopie van uw identiteitskaart, uw geboorteakte, twee oproepingsbrieven, een brief mbt uw werkzaamheden voor Fatah en een brief van Fatah mbt de huiszoeking.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet noch de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient er vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in Gaza. U legde daarover immers tegenstrijdige, weinig aannemelijke en vage verklaringen af.

Vooreerst bleken de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde over uw arrestaties niet consistent met diegene die u aflegde op het CGVS. U had immers op de vragenlijst van het CGVS laten optekenen dat u tweemaal gearresteerd werd en één keer één dag werd vastgehouden, de andere keer tien dagen. U gaf er aan dat dat op 12 mei 2018 was (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.1). Ten overstaan van het CGVS verklaarde u dan weer dat u een eerste keer twee tot drie dagen werd vastgehouden (zie CGVS, p.16), een tweede keer twee weken (zie CGVS, p.18). Met uw tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd, kwam u niet verder dan de stelling dat u steeds eerlijk was geweest, dat u (eerder) over ongeveer tien dagen had gehad en u niet zeker was of het nu tien, veertien of zeventien dagen waren (zie CGVS, p.22). Uit de weergave van uw verklaringen, zowel op de vragenlijst van het CGVS als eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud, blijkt zulks echter allerm minst. U leek daarbij helemaal niet zo onzeker over het precieze aantal dagen, u gaf er gewoon duidelijk tien dagen respectievelijk twee weken aan. Eenzelfde vaststelling kan ook gemaakt worden wat uw situering van deze vasthoudingen in de tijd betreft. Op het CGVS gevraagd wanneer het eigenlijk was dat u die tweede keer werd vastgehouden, moest u een antwoord schuldig blijven. U bleek dit opmerkelijk genoeg helemaal niet duidelijk in de tijd te kunnen situeren (zie CGVS, p.18). Nochtans had u op de vragenlijst van het CGVS nog duidelijk aangegeven dat dit op 12 mei 2018 was (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.1). Hierop gewezen, kwam u opnieuw niet verder dan de stelling dat u (eerder) had gezegd dat ook dit bij benadering was (zie CGVS, p.20-21), wat echter helemaal niet blijkt uit de weergave van uw verklaringen aldaar.

U bleek overigens niet te weten waar u precies werd vastgehouden, noch wie u meegenomen had. Uw uitleg voor dat laatste, dat de mannen allen gemaskerd waren (zie CGVS, p.20), is niet afdoende, gezien u zich gewoon op het politiekantoor had aangemeld en dus toch enige concrete aanwijzing moet hebben gehad. Daarnaast bleek u opmerkelijk genoeg ook niet te kunnen (of willen) zeggen wie de persoon was die u initieel had bedreigd (zie CGVS, p.20), hetgeen de geloofwaardigheid, minstens de ernst ervan verder ondermijnt. U gaf overigens zelf ook aan dat dat dreigement niet zo erg was (zie CGVS, p.20).

Waarom u dat dan wel vermeldde op de vragenlijst van het CGVS, gevraagd een kort overzicht van de voornaamste feiten te geven, maar daarbij de huiszoeking of de laatste doodsbedreigingen (na uw tweede vasthouding) compleet onvermeld liet, is dan ook een raadsel. U wist overigens ook deze huiszoeking niet duidelijk in de tijd te plaatsen, u kwam niet verder dan dat het ergens in april of mei 2018 gebeurde. Nochtans vond deze naar eigen zeggen plaats de dag voor uw tweede dagvaarding (zie CGVS, p.17). Ook over de finale doodsbedreigingen waren uw verklaringen allesbehalve overtuigend. U gaf aan dat men er tijdens uw tweede vasthouding mee zou gedreigd hebben u na vrijlating te doden, omdat dat niet kon tijdens uw officiële aanhouding. Enigszins opmerkelijk gezien het eigenlijk om gemaskerde mannen ging die u vasthielden op een onbekende plaats. U liet daarnaast initieel optekenen dat u ook in de periode na uw vrijlating zou hebben vernomen van doodsbedreigingen, maar bleek deze naderhand allerm minst te kunnen concretiseren. Het zou uiteindelijk slechts om algemeen advies van anderen blijken te gaan (zie CGVS, pp.18-19).

Verder is het uiterst bevreemdend dat u na uw tweede vrijlating, en ondanks deze doodsbedreigingen, gewoon naar huis zou terugkeren en daar nog een maand tot anderhalve maand zou blijven. Dat u in die periode helemaal geen problemen kende (zie CGVS, pp.18-19), ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw vrees. Dat u overigens aangaf dat u nog zolang thuis zat na uw tweede vasthouding en voor uw vertrek, terwijl de periode tussen beide eigenlijk maximaal ruim drie weken geduurd kan hebben, bevestigt nogmaals de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Evenzeer bevreemdend is de vaststelling dat u deed uitschijnen dat dergelijke praktijken in uw regio courant gebeuren, maar u zich wel tweemaal zelf zou aanbieden bij het politiekantoor, alsook dat u na de initiële bedreigingen én uw eerste vasthouding gewoon verder zou gaan met uw activiteiten.

Voorts is het weinig aannemelijk dat enkel u genoodzaakt zou zijn de Gazastrook te ontvluchten omwille van de publicaties op de Facebook pagina van jullie jongerenafdeling, terwijl de voorzitter alsook de medeverantwoordelijken gewoon in Beit Lahia zijn gebleven. U trachtte zich hier nog uit te redden door te stellen dat u de enige verantwoordelijke was voor de publicaties en alles van communicatie bij u zat, wat evenwel niet strookt met uw eerdere verklaring als zouden jullie met vijf verantwoordelijk zijn voor

de Facebook pagina. Dat u naderhand ook aangaf dat er nog wel één iemand zou gevlucht zijn (zie CGVS, pp.20-21), lijkt ook niet meer dan een poging hieronder uit te komen.

Daarnaast dient eveneens opgemerkt dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de aanleiding van al uw voorgehouden problemen, met name uw profiel als woordvoerder van de lokale jongerenafdeling van uw partij. Vooreerst bleken uw verklaringen ook daarover niet geheel consistent. Waar u op de vragenlijst van het CGVS nog had laten optekenen er sinds begin 2017 actief bij te zijn (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.3), verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u eerder einde 2016 lid werd, en in augustus of september 2017 woordvoerder werd (zie CGVS, p.10). Daarnaast was u evenmin consistent over uw eigen activiteiten. U verklaarde dat uw taak erin bestond de anderen op de hoogte te brengen van activiteiten. Dat zou u gedaan hebben door middel van pamfletten op de universiteit en door anderen te verwittigen. Gevraagd hoe u de anderen dan verwittigde, gaf u aan dat de jeugd steeds op straat of op de universiteit verzamelde en u hen dan op de hoogte bracht, of hen via de telefoon op de hoogte bracht. Andere taken zou u volgens uw initiële verklaringen niet hebben gehad (zie CGVS, p.11). Groot was dan ook de verbazing dat u naderhand liet optekenen dat uw problemen hoofdzakelijk te wijten waren aan uw uitlatingen op het Facebook profiel van de jongerenafdeling van de partij (zie CGVS, pp.16-17). Hierop gewezen, ontkende u dat u dat eerder compleet was vergeten vermelden, u zou de sociale media steeds vermeld hebben. U gaf aan dat u er ook (op sociale media) duidelijk met uw kritiek naar buiten was gekomen. Erop gewezen dat er op uw eigen Facebook profiel niets daarvan terug te vinden was, gaf u aan dat u altijd op de pagina van de groep had gepubliceerd, en uw naam daarop vermeld werd (zie CGVS, p.20). Dat is evenwel niets meer dan een blote bewering die u allerminst wist te staven, nu deze pagina -zeer stereotiep overigens- gehackt werd (zie CGVS, p.19). Zeker gezien uw naar eigen zeggen cruciale rol in de communicatie van de afdeling, kan toch verwacht worden dat u daarvan enig bewijs zou kunnen leveren. Voorts liet u optekenen dat u ook vanuit België nog twee video's had gepost van een protestbeweging georganiseerd door twee vrienden. Los van de vaststelling dat u de naam van die vrienden niet bleek te kennen of te willen meedelen (zie CGVS, p.22), dient eveneens vastgesteld dat ook hiervan geen enkel spoor te vinden valt op uw eigen Facebook pagina. Ingeval u zou verwijzen naar de pagina van de groep dewelke u beheerde, volstaat het erop te wijzen dat deze volgens uw eerdere verklaringen tijdens uw gevangenschap gehackt zijn (zie CGVS, p.19).

Ten slotte kan hierbij nog opgemerkt worden dat ook uw verklaringen over uw studies niet geheel wisten te overtuigen, hetgeen de geloofwaardigheid van uw profiel verder ondermijnt. Zo had u ten overstaan van de DVZ, gevraagd naar uw hoogst behaalde opleidingsgraad, verklaard dat u het eerste jaar van uw studies aan de University of Palestine niet had afgewerkt (zie DVZ Verklaring, pt.11). Op het CGVS verklaarde u dan weer initieel dat u één jaar Rechten had gestudeerd aan diezelfde universiteit (2016-2017), maar dat jaar wel had afgewerkt (zie CGVS, p.7). Erop gewezen dat u op uw Facebook profiel zelf aangeeft aan de al Azhar universiteit te hebben gestudeerd, gaf u plots aan daar ook een semester verpleegkunde te hebben gestudeerd, voorafgaand aan uw rechtenstudies (zie CGVS, p.15). Enigszins bevreemdend dan op zijn minst dat u op uw Facebook profiel in april 2017 staat te pronken met een doorsnede van een anatomisch model van een menselijk hoofd, en daar commentaren bij staan die verwijzen naar uw studies en anatomie. Dat u overigens aangaf dat u met uw studies diende te stoppen omdat u Gaza verlaten had (zie CGVS, p.7), maar dat ene academiejaar al een jaar voordien had afgelegd, bevestigt verder de indruk dat u geen duidelijkheid wenst te verschaffen over uw academische loopbaan. U legde ten slotte ook geen enkel document ter staving van uw studies neer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gepronnde vrees voor vervolging te hebben.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte zijn slechts een bewijs van uw identiteit en herkomst, waaraan niet getwijfeld wordt. Wat de overige documenten betreft, met name de dagvaardingen en de brieven van Fatah, volstaat het op te merken dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De brief van Fatah dewelke uw werkzaamheden zou staven, stelt overigens enkel dat u actief was binnen de media-afdeling, meer niet.

De dagvaardingen zijn ten slotte ook allerminst een bewijs dat u er effectief zou op ingegaan zijn, laat staan dat ze u daarop hebben vastgehouden, laat staan mishandeld.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

*Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.*

Uw gezin beschikt over een ruime eigen woning, met liefst twaalf of dertien kamers, nog zonder de badkamer en keuken gerekend. Jullie hadden er elektriciteit en water en beschikten daarnaast over een eigen auto. Daargelaten uw weinig overtuigende verklaringen, kon u op zijn minst hogere studies aanvatten, net als een zus van u. Uw oudere broer werkt als taxichauffeur en uw vader is zaakvoerder van een groenten- en fruithandel die tot in Israël en de Westelijke Jordaanoever actief is. Ook uw Facebook profiel, waar u geregeld onder meer netjes in kostuum uitgedost staat of ergens op restaurant blijkt te zitten, wijst allerminst op een situatie van extreme armoede. De vaststelling dat uw vader ruim 6000 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen, wijst er eens te meer op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent (zie CGVS, pp.6-9, p.13).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten.

U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019** van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.*

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de Gazastrook. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

*De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.***

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai.

Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geveiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw

land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A van de Conventie van Genève, artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (Kwalificatierichtlijn); van artikelen 3 en 13 van het EVRM en artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud over zijn vrees voor vervolging vanwege zijn kritische politieke opvattingen over politici van Hamas en de behandeling van de bevolking van Gaza, verstoken van basisvoorzieningen heeft gesproken. Zijn kritiek en meningen werden geuit via de Facebook-pagina van de lokale jongerenafdeling van Fatah en tijdens zijn toespraken als woordvoerder van de beweging. Hij werd ervoor twee keren gearresteerd, gevolgd en bedreigd. In de bestreden beslissing trekt de verwerende partij de politieke opvattingen van verzoeker, zijn Fatah-lidmaatschap en rol binnen de media-afdeling niet in twijfel maar hecht geen enkel geloof aan zijn vluchtmotieven. Verzoeker heeft sommige documenten voorgelegd, die zijn identiteit, zijn rol binnen de media-afdeling van Fatah en het feit dat hij twee dagvaardingen had gekregen, bevestigen. Verzoeker betoogt, met verwijzing naar het arrest *M.A. t. Zwitserland* van het EHRM dat “*Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling*”. Hij stelt dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van de materiële feiten van het asielrelaas volgens UNHCR moet gebaseerd zijn op alle bewijselementen dus niet alleen op de verklaringen van de asielzoeker. Hij stelt dat “*Als zodanig is het UNHCR van mening dat de beoordeling van de geloofwaardigheid onjuist is als deze alleen wordt uitgevoerd op basis van de verklaringen van de verzoeker, zonder rekening te houden met betrouwbare documenten die materiële elementen van het relaas kunnen aantonen. Zelfs wanneer de verklaringen niet als geloofwaardig worden beschouwd, moeten de autoriteiten rekening houden met de voorgelegde schriftelijke bewijsstukken, aangezien die op zich al voldoende kunnen zijn als bewijs dat het door de verzoeker gelopen risico wel degelijk reëel is* en verwijst naar het arrest van het EHRM in de zaak *I. t. Zweden*. In casu stelt verzoeker dat hij “*ter staving van zijn verhaal schriftelijke bewijzen voorgelegd. Het CGVS betwist de authenticiteit van deze documenten niet. Het moet opgemerkt worden dat zij verschillende garanties van authenticiteit bieden, zoals data, stempels, handtekeningen en kopteksten. Bovendien zijn de feiten die tot zijn twee arrestaties leidden in overeenstemming met de objectieve politieke conflict tussen Hamas en Fatah in deze door Hamas gecontroleerde zone. Inderdaad staat Hamas bekend als een autoritaire en autocratische partij/regering en wordt door veel landen al lang beschouwd als een terroristische organisatie. Dit cruciale feit wordt echter volledig geminimaliseerd door het CGVS. Artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen b) de door de verzoeker (...) overgelegde documenten”. Om de hierboven genoemde redenen is verzoeker van mening dat het CGVS deze wettelijke bepaling heeft geschonden. Uit het voorgaande volgt dat de relaas van verzoeker geloofwaardig, plausibel en in overeenstemming met de objectieve context is. Verzoeker moet als vluchteling worden erkend.”*

In een tweede middel voert verzoeker de onjuiste beoordeling en schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; artikel 4 van de van de Richtlijn 2004/38/EG van de raad van 29 april 2004 ("Kwalificatierechtlijn"); artikel 3 en 13 van de Europees Verdrag voor de rechten van de mens ("EVRM"); artikel 4 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("HGEU"); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Gaza, stelt verzoeker, met verwijzing naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Gaza, met name een rapport van de United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) (stuk 4) waarin wordt gesteld dat 295 Palestijnen gedood en 29,000 gewonden werden in 2018 (stuk 4); een artikel van de journalist Jonathan Cook van oktober 2019 (stuk 5) over de betogingen, de "COI Focus –Territoires palestiniens –Bande de Gaza –Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019" en informatie van het "Palestinian Center for Human Rights" dat wekelijks het aantal doden en gewonden onder de burgerbevolking in Gaza documenteert in het kader van Israëlische operaties; dat de situatie in Gaza op dit moment beantwoordt aan de definitie van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het er op lijkt dat *in casu* verzoeker zich als louter burger ook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Verzoeker stelt dat verwerende partij het terugkeren van verzoeker naar de Gaza Strook alleen ziet door de grensovergang van Rafah. Een terugkeren naar de Gaza Strook door de grensovergang van Erez werd niet door verwerende partij noch in het COI focus voorzien. Hij stelt verder dat het CGVS de criteria van subsidiaire bescherming heeft toegepast om de veiligheidssituatie in de Noordelijke Sinai te beoordelen, maar dat het UNHCR stelt dat het niet nodig is om *"aan te tonen dat er sprake is van een zodanige mate van willekeurig geweld dat burgers worden blootgesteld aan de risico's van ernstige schade aan hun leven of dat personen of Palestijnse vluchtelingen persoonlijk het doelwit zijn, maar er kan rekening worden gehouden met elk ander element dat een reëel beletsel vormt, zoals de elementen die specifiek door het CGVS zijn genoemd: terroristische aanslagen, guerrilla-aanvallen op controleposten, de vaststelling van de noodtoestand en andere praktische obstakels die de organisatie van een dergelijke reis bemoeilijken"*. Hij argumenteert dat de vraag van de openheid en toegankelijkheid van de grensovergang bij Rafah een essentieel element is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming voor de inwoners van de Gazastrook en dat verwerende partij niet betwist dat deze grensovergang, die nu uitsluitend door Hamas wordt gecontroleerd, niet altijd open is, waardoor niet kan bevestigd worden dat verzoeker kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij stelt dat *"in dergelijke omstandigheden van onveiligheid, gevaar en willekeur is het niet serieus mogelijk om te concluderen dat een mogelijke terugkeer via Rafah naar Gaza mogelijk is. Dit brengt ons terug bij het uitgangspunt van de reflectie, namelijk dat de enige terugkeer die verenigbaar is met het standpunt van de UNHCR over de toepassing van artikel 1D van het Vluchtelingenconventie, een terugkeer is via een rechtstreekse vlucht van Brussel naar Tel Aviv en via de door de bezetter Israël gecontroleerde Erez-doorgang. Er is echter geen documentatie over deze kwestie in het administratief dossier opgenomen"*.

Wat tenslotte de humanitaire situatie in Gaza betreft verwijst verzoeker naar het artikel van de journalist Jonathan Cook (stuk 7, p. 21). Volgens verzoeker leeft, volgens deze journalist de helft *"van de Gaza bevolking onder de armoedegrens, met minder dan 4,60 dollar per dag. Een derde van de bevolking leeft in extreme armoede (stuk 7, p. 14). De bevolking van Gaza wordt onderworpen aan een caloriearm dieet door middel van een strafblokkade (stuk 7, p. 13)"* en is de gezondheidszorg ingestort.

Wat verzoekers socio-economische omstandigheden betreft, stelt verzoeker dat hij niet klaagt *"dat zijn economische situatie minder gunstig is dan die van andere inwoners van Gaza, maar alleen dat hij net als ieder ander te lijden heeft onder het feit dat hij als gevolg van de door Israël opgelegde blokkade geen toegang heeft tot minimumdiensten. Het inkomen van zijn vader, dat nauwelijks voldoende is om een zeer groot gezin te voeden, heeft verzoeker niet beschermd tegen de rampzalige sociale en economische gevolgen van deze eindeloze blokkade. In geval van terugkeer naar Gaza zou verzoeker een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling lopen. Daarvoor valt hij onder de toepassing van het artikel 48/4, §2, b"*.

Verzoeker vraagt om in hoofdorde de vluchtelingstatus, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende elementen toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing CGVS van 28 november 2019;
2. Beslissing van de bureau voor juridische bijstand van 7 december 2019;

3./

4. 2018: More casualties and food insecurity, less funding for humanitarian aid, OCHA, 27 december 2018;

5. Israel Killed the Family Next Door. I Don't Know How to Tell My Kids They'll Never Be Safe, Haaretz, 19 november 2019;

6. La tension ne retombe pas à Gaza, 22 morts en 2 jours, Euronews, 13 november 2019;

7. « Gaza rendu inhabitable : le moment de vérité », Cook J., 29 oktober 2019;

8. Uittreksels uit Weekly Report On Israeli Human Rights Violations in the Occupied Palestinian Territory, tussen 12 september 2019 tot 21 november 2019, <https://pchrgaza.org/en/?cat=47> bezocht op 22 november 2019;

9. Nieuw attest van de Universiteit van Palestijn, schooljaar 2017-2018;

10. Nieuw attest van Fatah;

3. Nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt door middel van een aanvullende nota dd. 18 september 2020 volgende nieuwe elementen ter kennis: (1) Print van de weblink van de officiële website van het Palestijns Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid (hyperlink); (2) COI Focus – Territoire Palestiniens – Gaza – Retour dans la bande de Gaza, geactualiseerd op 3 september 2020 (hyperlink); (3) Refugees International, Issue Brief – “Double Quarantine in Gaza: Covid-19 and the Blockade”, 9 september 2020 (hyperlink); (4) Al Jazeera, “Gaza has no virus cases. How would it cope with an outbreak?”, 19 maart 2020 (hyperlink); (5) Artikel “Covid-19: une catastrophe potentielle à Gaza”, 2 september 2020; (6) Fact Sheet – Water shortage in the Gaza Strip amid COVID – 19 outbreak, September 2020 (hyperlink); (7) International Crisis Group, “Gaza’s New Coronavirus Fears”, 9 september 2020; (8) Artikel, “A Gaza, une ONG s’inquiète d’une hausse du nombre de suicides”, 6 juillet 2020 (hyperlink).

3.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota neer dd. 30 september 2020 waarbij in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: “COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza » van 3 september 2020 en « COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire » van 6 maart 2020.

4. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Voorafgaande opmerking

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn paspoort en een kopie van zijn identiteitskaart, en zijn geboorteakte voorlegt en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Gazastrook niet wordt getwijfeld door verwerende partij.

Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS uitdrukkelijk verklaart dat hij niet geregistreerd is bij UNRWA (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5). Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, arrest van 17 juni 2010), wat ook niet betwist wordt in het verzoekschrift.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Na grondig onderzoek van het administratief dossier, de door partijen bijgebrachte landeninformatie, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

Verzoeker argumenteert dat het CGVS de authenticiteit van de voorgelegde documenten niet betwist en dat zij verschillende garanties van authenticiteit bieden, zoals data, stempels, handtekeningen en kopieën. Verder stelt hij dat de feiten die tot zijn twee arrestaties leiden in overeenstemming zijn met het politieke objectieve conflict tussen Hamas en Fatah. De Raad kan verzoeker bijtreden waar hij stelt dat uit artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet volgt dat de met het onderzoek belaste asielinstanties rekening moeten houden met de door de verzoeker neergelegde documenten. Evenwel volstaan *in casu* de neergelegde documenten en de loutere stelling dat de feiten die tot zijn arrestaties leiden overeenstemmen met de objectieve context van het conflict tussen Hamas en Fatah niet om te besluiten dat *“het relaas van verzoeker geloofwaardig, plausibel en in overeenstemming met de objectieve context is”*, zoals verzoeker stelt. Uit artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet volgt immers dat rekening moet gehouden worden met zowel de door verzoeker afgelegde verklaringen als de voorgelegde documenten en dat deze samen met de andere in deze bepaling opgesomde elementen bij de beoordeling van het verzoek moeten betrokken worden, niet dat het neerleggen van originele documenten per definitie volstaat om internationale bescherming te bekomen. Waar verzoeker met verwijzing naar de zaak *I.t. Zweden* stelt dat zelfs wanneer de verklaringen niet als geloofwaardig worden beschouwd, de autoriteiten rekening moeten houden met de voorgelegde schriftelijke bewijsstukken, aangezien die op zich al voldoende kunnen zijn als bewijs dat het door de verzoeker gelopen risico wel degelijk reëel is, blijkt uit wat volgt dat de door verzoeker neergelegde documenten *in casu* niet volstaan om dergelijk risico aan te tonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming een aantal documenten neerlegt, met name zijn originele paspoort, een kopie van zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, twee oproepingsbrieven, een brief mbt zijn werkzaamheden voor Fatah en een brief van Fatah mbt de huiszoeking die bij verzoeker zou zijn gevoerd. Zijn paspoort, identiteitskaart en geboorteakte hebben betrekking op zijn identiteit en afkomst en tonen aan dat hij afkomstig is uit Gaza, wat in deze zaak niet ter discussie staat. Van de oproepingsbrieven die bij het CGVS werden neergelegd bevindt zich een vertaling in het administratief dossier. De vertaling van de oproepingsbrief die gedateerd is op 4 april 2018 vermeldt dat *“de broer I.”* zich moet melden op 5 april 2018 ivm de overtreding van de wet en provocatie van de regering. De vertaling van de oproepingsbrieven die gedateerd is op 12 mei 2018 vermeldt dat *“de broer I.”* zich moet melden op 13 mei 2018 ivm de overtreding van de wet en provocatie van de regering en dat deze brief is afgegeven op 12 mei 2018. Het attest van Fatah gedateerd op 25 september 2017, waarvan zich ook een vertaling bevindt in het administratief dossier, vermeldt verzoekers naam en stelt dat hij *“werkt binnen onze beweging in de media-afdeling”* en dat *“daarom willen we dat jullie zijn aanvraag goed bestuderen en het nodige doen”*. De vertaling van een attest van Fatah gedateerd op 12 mei 2018 vermeldt verzoekers naam en stelt dat de veiligheidsdiensten van Gaza zijn *“huis hebben gecontroleerd, gefouilleerd en waren verschillende keren op zoek naar bovenvermelde persoon”*.

Het bij zijn verzoekschrift toegevoegde nieuwe attest van de Universiteit van Palestina, schooljaar 2017-2018 (verzoekschrift, inventaris van de stukken, stuk 9) en het nieuwe attest van Fatah (verzoekschrift, inventaris van de stukken, stuk 1) betreffen kopieën, waarvan de bewijswaarde relatief is aangezien de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien stelt de Raad vast dat beide documenten niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat het onmogelijk is voor de Raad om de inhoud ervan na te gaan. In toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt de Raad deze documenten niet in overweging.

Uit het overzicht van de documenten die hij bij het CGVS heeft neergelegd blijkt dat verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen. Evenwel stelt de Raad vast dat deze stukken wegens hun inhoud op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten en de gegrondheid van het vluchtrelaas vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom volgens de commissaris-generaal geen geloof kan worden gehecht aan door verzoeker aangehaalde problemen in Gaza. Zo wordt gewezen op (i) het feit dat de verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken over zijn arrestaties niet consistent zijn met diegene die hij aflegde op het CGVS; (ii) dat hij de laatste huiszoeking of de laatste doodsbedreigingen na zijn tweede vasthouding compleet onvermeld liet op de vragenlijst CGVS en deze huiszoeking niet duidelijk in de tijd wist te plaatsen; (iii) het bevreemdend is dat hij na zijn tweede vrijlating, en ondanks doodsbedreigingen, gewoon naar huis terugkeerde en daar nog een maand tot anderhalve maand zou blijven zonder problemen, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn vrees ondermijnt; (iv) dat het weinig aannemelijk is dat enkel verzoeker zou genoodzaakt zijn om de Gazastroom te ontvluchten omwille van de publicaties op de Facebookpagina van de jongerenafdeling, terwijl de voorzitter alsook de medeverantwoordelijken gewoon in Beit Lahia zijn gebleven; (v) er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij zijn profiel als woordvoerder van de jongerenafdeling, wat de aanleiding zou zijn voor al zijn problemen, en hij niet consistent was over zijn eigen activiteiten nu hij initieel niet vermeldde dat hij als woordvoerder ook via sociale media actief was, terwijl hij later liet optekenen dat zijn problemen hoofdzakelijk te wijten waren aan zijn verklaringen op het Facebookprofiel van de jongerenafdeling van de partij en (vi) ook zijn verklaringen over zijn studies niet wisten te overtuigen nu hij geen duidelijkheid wenst te verschaffen over zijn academische loopbaan.

Elk van deze motieven wordt omstandig gemotiveerd. Het komt aan de verzoeker toe om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen enkele poging onderneemt in het verzoekschrift, noch in de aanvullende nota om deze motieven te weerleggen nu hij op geen enkele wijze ingaat op de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in zijn relaas. Na lezing van het administratief dossier, komt de Raad tot de vaststelling dat de bevindingen van de commissaris-generaal terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier.

Zo stelt de Raad, na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoekers verklaringen met name over zijn lidmaatschap en woordvoederschap van de jongerenbeweging van Fatah in Beit Lahia, niet consistent zijn. Zo omschrijft hij eerst zijn taken binnen de jongerenbeweging als het op de hoogte brengen van iedereen van een bepaalde activiteit, het ophangen van pamfletten op de universiteiten en stelt hij dat hij ook anderen op de hoogte bracht door hen te bellen via de telefoon, en stelt geen andere taken te hebben gehad (notities CGVS, p. 10-11). Bij de uiteenzetting van de directe aanleiding voor zijn vlucht uit Gaza, blijkt evenwel zijn activiteiten op sociale media, waar hij kritiek uitte op Hamas en waarin de beweging de mensen trachten wakker te schudden over de situatie de aanleiding zijn voor zijn beweerdde problemen. Hij verklaart dat hij kritiek uitte op Hamas op de (web)pagina van de jongerenbeweging, dat er toen iemand naar hem kwam die hem zegde dat het niet toegelaten was om zulke kritieken openbaar te publiceren en dat hij diezelfde avond nog op dezelfde pagina gepubliceerd heeft dat hij bedreigd werd omwille van de kritiek die hij uitte (notities, p. 16). Ten eerste stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar stelt dat hij heeft gevraagd om te eisen om tenminste water, elektriciteit en gas te eisen en dat hij daarom werd beschuldigd van provocatie door de overheid (notities, p. 16), maar geen stukken bijbrengt van kritische berichten die hij via de webpagina van de jongerenbeweging zou hebben gepost, zoals hij beweert. Ook waar verzoeker stelt dat zijn naam werd vermeld op de website van de jongerenbeweging, blijft dit een loutere bewering die niet kan worden geverifieerd, omdat deze pagina volgens verzoeker gehackt werd. Zelfs indien deze pagina gehackt zou zijn, zoals verzoeker verklaart, dan nog is het niet aannemelijk dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan leveren van de kritiek die hij zou hebben geuit ten aanzien van Hamas, nu hij ook verklaart dat hij verantwoordelijk was voor de communicatie (notities, p. 20). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers facebookpagina geen enkel kritisch bericht bevat ten aanzien van Hamas, noch van verzoeker zelf, noch berichten van anderen die hij eventueel had kunnen delen via zijn facebook pagina. De uittreksels van zijn facebook pagina blijken enkel foto's van verzoeker op verschillende locaties te bevatten. Waar hij stelt dat hij ook vanuit België twee video's zou gepost hebben van een protestbeweging georganiseerd door twee vrienden, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat ook hiervan geen enkel spoor is te vinden op zijn facebookpagina. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen bijbrengt waaruit het tegendeel zou blijken. Ook verklaart verzoeker ter terechtzitting geen contact meer te hebben met de andere vier personen waarmee hij de pagina van de jongerenafdeling beheerde, wat in elk geval aantoonde dat zijn politiek engagement en verbondenheid met de jongerenbeweging geen vervolg kende na zijn vertrek uit Gaza. Verzoeker legt weliswaar een document neer van Fatah van 25 september 2017 waarin wordt gesteld dat verzoeker "*binnen onze beweging in de media-afdeling*" werkt, maar zoals hierboven reeds aangehaald, wordt er uitdrukkelijk vermeld dat "*we willen dat jullie zijn aanvraag goed bestuderen en het nodige doen*" (administratief

dossier, vertaling documenten). Laatstgenoemde vermelding op een document dat ruim 9 maanden voor het vertrek van verzoeker werd afgeleverd en voor zijn beweerdelijke problemen met Hamas begonnen, duidt er op dat het document werd opgesteld met het oog op het indienen van een verzoek om internationale bescherming, wat niet alleen de bewijswaarde van het document ondermijnt maar ook de geloofwaardigheid van zijn beweerdde activiteiten. Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als woordvoerder van de jongerenbeweging van Fatah actief was.

Bovendien stelt de bestreden beslissing, wat betreft zijn studies op goede gronden het volgende: *“Zo had u ten overstaan van de DVZ, gevraagd naar uw hoogst behaalde opleidingsgraad, verklaard dat u het eerste jaar van uw studies aan de University of Palestine niet had afgewerkt (zie DVZ Verklaring, pt.11). Op het CGVS verklaarde u dan weer initieel dat u één jaar Rechten had gestudeerd aan diezelfde universiteit (2016-2017), maar dat jaar wel had afgewerkt (zie CGVS, p.7). Erop gewezen dat u op uw Facebook profiel zelf aangeeft aan de al Azhar universiteit te hebben gestudeerd, gaf u plots aan daar ook een semester verpleegkunde te hebben gestudeerd, voorafgaand aan uw rechtenstudies (zie CGVS, p.15). Enigszins bevreemdend dan op zijn minst dat u op uw Facebook profiel in april 2017 staat te pronken met een doorsnede van een anatomisch model van een menselijk hoofd, en daar commentaren bij staan die verwijzen naar uw studies en anatomie. Dat u overigens aangaf dat u met uw studies diende te stoppen omdat u Gaza verlaten had (zie CGVS, p.7), maar dat ene academiejaar al een jaar voordien had afgelegd, bevestigt verder de indruk dat u geen duidelijkheid wenst te verschaffen over uw academische loopbaan. U legde ten slotte ook geen enkel document ter staving van uw studies neer”.*

De Raad stelt vast dat deze vaststellingen overeenstemmen met zijn verklaringen zoals opgetekend tijdens het persoonlijk onderhoud en dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist. Verzoeker legt bij het verzoekschrift een attest neer van de Universiteit van Palestina, maar zoals hoger opgemerkt kan de inhoud hiervan niet beoordeeld worden door de Raad aangezien er geen vertaling werd bijgevoegd, noch werd dergelijke vertaling in de loop van de procedure voor de Raad overgemaakt. Verzoeker slaagt er dan ook niet in duidelijkheid te verschaffen over zijn studies en de vastgestelde incoherenties uit te klaren.

Verzoeker verklaart ten gevolge van de kritiek die hij uitte via de pagina van de jongerenafdeling van Fatah, tweemaal gearresteerd te zijn. Hieromtrent worden in de bestreden beslissing verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld die inderdaad steun vinden in de verklaringen zoals opgetekend in de vragenlijst CGVS en het persoonlijk onderhoud CGVS. De Raad stelt vast dat verzoeker met betrekking tot de eerste arrestatie geen enkele tijdsindicatie geeft en ook, zoals hoger reeds opgemerkt, vage verklaringen aflegt over de persoon die hem zou hebben aangemaand geen kritiek meer te geven op de regering noch wanneer en waar deze persoon hem dit zou hebben gezegd. (notities, p. 16). Verzoeker legt weliswaar een convocatie neer die gedateerd is op 4 april 2018 en waarin, zoals hoger gemeld, staat dat de broer I. zich de volgende dag moet melden *“ivm de overtreding van de wet en provocatie tegen de regering”* maar verder blijkt verzoekers familienaam niet vermeld te zijn, zodat hieruit niet kan worden afgeleid de *“I”* waarnaar dit document verwijst op verzoeker betrekking heeft.

Ook wat de tweede arrestatie betreft stelt de Raad vast dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt. In de vragenlijst CGVS laat verzoeker noteren dat hij 2 maal werd gearresteerd en dat hij 1 maal 1 dag vastzat, en 1 maal 10 dagen opgesloten werd in het politiekantoor en dat dit op 12 mei 2018 was. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelt verzoeker met betrekking tot de tweede arrestatie dat hij 2 weken werd opgesloten, geslagen, gemarteld en bekritiseerd en dat hij na deze twee dagen werd vrijgelaten met een duidelijke boodschap dat hij zou vermoord worden (notities, p. 18). Gevraagd wanneer de twee weken opsluiting plaatsvonden, stelt verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS de precieze datum niet precies te kennen en geconfronteerd met het feit dat hij bij het vorige interview wel een precieze datum kende, dat hij gezegd heeft *“ongeveer”*, dat het niet 100 % zeker was en nadat hem werd gevraagd of hij dan eerder ongeveer 12 mei bedoelde, opnieuw *“ja ongeveer”* antwoordt en verder stelt niet zeker te weten om welke van beide arrestaties op 12 mei zou hebben plaatsgevonden (notities, p. 20-21). De convocatie die verzoeker neerlegt vermeldt dat zij werd afgegeven op 12 mei 2018 en dat verzoeker zich moet aanbieden op 13 mei 2018. Dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen precieze datum voor zijn arrestatie weet te geven, terwijl het door hem neergelegde document zelf vermeldt dat hij zich op 13 mei 2018 moest aanmelden, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de beweerdde arrestaties. Verzoeker verklaart verder dat hij twee weken werd aangehouden n.a.l.v. de tweede arrestatie. Voor zover hij deze arrestatie situeert op 12 mei 2018, kan hieruit afgeleid worden dat hij eind mei werd vrijgelaten. Uit de gegevens in zijn paspoort blijkt dat hij de grens met Egypte heeft overgestoken op 18 juni 2018.

Verzoeker evenwel dat hij nog een maand tot anderhalve maand na de tweede vrijlating thuis is gebleven voor zijn vertrek (notities, p. 19), wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over deze arrestatie verder ondermijnt, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor zover verzoeker verklaart dat hij werd vrijgelaten met de duidelijke boodschap dat hij zou worden vermoord, stelt de Raad vast dat verzoeker nog minstens 18 dagen in Gaza verbleef voor zijn vertrek en gedurende deze periode niet meer werd lastiggevallen (idem), wat minstens de ernst van de door hem beweerde bedreigingen ondermijnt.

Ook wat betreft verzoekers verklaringen met betrekking tot de huiszoeking die bij hem thuis zou hebben plaatsgevonden betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart deze niet precies te kunnen situeren in de tijd, terwijl het door hem neergelegde document een specifieke datum vermeldt. Zo verzoeker dit situeert in april of mei 2018 (notities, p. 17) stelt de Raad immers vast dat het attest van Fatah met betrekking tot de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden in het huis van verzoeker, gedateerd is op 12 mei 2018.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten komt de Raad tot de vaststelling dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn activiteiten als woordvoerder van de jongerenbeweging van Fatah en de problemen die hij zou hebben gekend omwille van de kritische berichten die hij postte niet geloofwaardig zijn. Derhalve zijn de cumulatieve voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingeverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Gaza.

7.3. Voor zover verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëliisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëliische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.4. Verzoeker meent dat hij zoals ieder andere inwoner van Gaza geen toegang heeft tot minimumdiensten als gevolg van de door Israël opgelegde blokkade, dat het inkomen van zijn vader nauwelijks voldoende is om een zeer groot gezin te voeden, verzoeker niet heeft beschermd tegen de rampzalige sociale en economische gevolgen van deze eindeloze blokkade en stelt dat hij in geval van terugkeer naar Gaza een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling zal lopen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken.

Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De Raad betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Echter, uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de goedgeoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

In casu blijkt uit zijn verklaringen dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen: “Uw gezin beschikt over een ruime eigen woning, met liefst twaalf of dertien kamers, nog zonder de badkamer en keuken gerekend. Jullie hadden er elektriciteit en water en beschikten daarnaast over een eigen auto. Daargelaten uw weinig overtuigende verklaringen, kon u op zijn minst hogere studies aanvatten, net als een zus van u. Uw oudere broer werkt als taxichauffeur en uw vader is zaakvoerder van een groenten- en fruithandel die tot in Israël en de Westelijke Jordaanoever actief is. Ook uw Facebook profiel, waar u geregeld onder meer netjes in kostuum uitgedost staat of ergens op restaurant blijkt te zitten, wijst allerminst op een situatie van extreme armoede. De vaststelling dat uw vader ruim 6000 euro kon betalen om uw reis naar Europa te bekostigen, wijst er eens te meer op dat u uit een zekere welgestelde familie afkomstig bent (zie CGVS, pp.6-9, p.13)”.

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot de stelling dat het inkomen van zijn vader hem niet beschermt tegen de rampzalig sociale en economische gevolgen van de eindeloze blokkade en het verwijzen naar algemene landeninformatie over de humanitaire situatie in Gaza doch brengt hiermee echter geen nieuwe concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

Ook in zijn aanvullende nota beperkt verzoeker zich tot het citeren van algemene landeninformatie met betrekking tot de impact van de Corona pandemie en de verregaande gevolgen die dit heeft voor precaire economische en humanitaire situatie, zonder dit op zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook te betrekken.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

7.5. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in dit verband verwijst naar het standpunt van het UNHCR over de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, wijst de Raad er op dat hierboven de Raad reeds heeft vastgesteld dat verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag valt. Voor zover evenwel verzoeker zich beroept op de praktische en wettelijke belemmeringen die terugkeer naar Gaza onmogelijk zouden maken, verwijst verzoeker in wezen naar de veiligheidssituatie in de Sinai, en het feit dat de grensovergang in Rafah, die nu uitsluitend wordt gecontroleerd door Hamas, niet altijd open is. In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker naar een weblink van de officiële website van het Palestijns Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid waaruit volgens verzoeker blijkt dat de grensovergang naar Rafah momenteel gesloten is.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019, die zich in het administratief dossier bevindt en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, die door verwerende partij bij haar aanvullende nota wordt gevoegd, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. *In casu* blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker zijn origineel paspoort heeft en dat dit nog geldig is tot maart 2023 (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5). Rekening houdend met voormelde informatie, zijn er dus geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinai Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn.

De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinai 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf *medio* 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift weliswaar naar de gevaarlijke situatie in Noord-Egypte op het Sinai-schiereiland waar de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook ligt, maar brengt noch in het verzoekschrift noch in de aanvullende nota informatie bij die een ander licht zouden kunnen werpen op bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Sinai of waaruit zou kunnen blijken dat de informatie in de COI Focus van 3 september 2020 niet langer accuraat zou zijn.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft.

Verzoeker legt met betrekking tot de grensovergang in Rafah in zijn aanvullende nota informatie neer van de officiële website van het Palestijnse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid waaruit volgens verzoeker blijkt dat de grensovergang momenteel gesloten is, waarbij zij verwijst naar de situatie op 18 september 2020. De Raad stelt vast dat voor zover de door verzoeker neergelegde uittreksels een aantal dagen vermelden waarop de grensovergang te Rafah gesloten en open is, kan uit deze informatie evenwel niet afgeleid worden naar welke periode het aantal vermelde dagen verwijst. Voor zover het document vermeldt "*actuellement fermé*" kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat het op de dag waarop de website werd geraadpleegd de grensovergang gesloten was, maar niet dat het om een permanente sluiting zou gaan. Uit bovenstaande informatie blijkt dat de grensovergang te Rafah de voorbije maanden verschillende keren heropend en gesloten werd, zodat verzoeker hiermee niet aantoonde dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is en dat terugkeer naar Gaza voor lange tijd onmogelijk is.

Waar verzoeker ook landeninformatie bijbrengt met betrekking tot de impact van de corona-pandemie op de socio-economische en gezondheidssituatie in Gaza, stelt de Raad vast dat deze informatie bevestigt dat de situatie in Gaza precair is en dat de corona-epidemie ook Gaza treft. De Raad wijst er evenwel op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847).

Verder blijkt uit de COI Focus van 3 september 2020 niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Verder wijst de Raad er op dat de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog wordt gehouden door de documentatie- en onderzoeksdienst van het CGVS. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleest in de informatie in het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Ook uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij de aanvullende nota's gevoegde informatie blijkt niet dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel melding maken van dergelijke problemen. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 6.2. werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen blijvende praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

7.6. Overeenkomstig artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert eraan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld.

Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd. Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “*per vergissing*” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het Palestinian Centre for Human Rights (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd.

Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd.

Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "*luchteenheid*". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook. In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen.

Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots. *Anno* 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone.

Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 versterkt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook.

30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is. Er is in Gaza actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, met name het artikel van J. Cook van oktober 2019, de COI Focus van 9 september 2019 en de informatie verzameld door de het Palestinian Center for Human Rights die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET